

Arrest

nr. 74 501 van 31 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. FRERE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 28 mei 2002 toe op Belgisch grondgebied en diende op 29 mei 2002 een asielaanvraag in.

1.2. Op 24 mei 2005 werd verzoeker door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als vluchteling erkend.

1.3. Verzoeker werd 6 jaar later door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geherconvoceerd waarna deze op 21 september 2011 een beslissing nam tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 22 september 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 24 april 1979 in het Tsjetsjeense dorp Starije Atagi. In 2000 werd u tot twee maal toe door militairen meegenomen tijdens een zuiveringsactie. Beide malen werd u vrijgekocht door uw oom. In mei 2001 werd u door Russische militairen tegengehouden aan een controlepost. Zij sloegen u en namen uw binnenlands Russisch paspoort in beslag. Met het oog op het verkrijgen van een nieuw paspoort liet u zich op 31 juli 2001 inschrijven bij het militaire commissariaat. In maart 2002 ontving u bijgevolg een convocatie om u begin april 2002 aan te melden. Omdat u geen gevolg gaf aan deze convocatie ontving u later nog enkele oproepingsbrieven. U verzaakte echter aan de meldingsplicht. Derhalve werd u in mei 2002 door militairen van thuis uit meegenomen omwille van desertie, maar u slaagde erin onderweg te ontsnappen. Na dit incident besloot u de Russische Federatie te verlaten en reisde u naar België, waar u op 29 mei 2002 asiel aanvraagde. In het kader van deze asielaanvraag werd op 24 mei 2005 besloten tot een erkenning van de hoedanigheid van Vluchteling. Op 14 maart 2003 werd u te Gent gearresteerd op verdenking van diefstal. U zat opgesloten in de gevangenis tot 9 april 2003. Op 5 mei 2003 werd u echter opnieuw aangehouden wegens diefstal, maar op 5 september 2003 werd u in deze zaak vrijgesproken en opnieuw in vrijheid gesteld. Tijdens uw vasthouding had u contact opgenomen met uw familie in Tsjetsjenië met de vraag een intern Russisch paspoort voor u te regelen voor het geval u naar Rusland zou worden gedeporteerd. Uw vorige binnenlands Russisch paspoort was u immers kwijtgespeeld onderweg naar België en werd u pas jaren later terugbezorgd. Uw vader verkreeg uw nieuw binnenlands paspoort tegen betaling op 22 juli 2003 en stuurde het daarna per post naar België. In 2008 leerde u uw huidige partner, T.(...) G.(...) (O.V. 6.703.594), kennen, die op dat moment nog in Tsjetsjenië verbleef. Jullie hielden contact per telefoon en via internet. Op 17 augustus 2008 vond in Tsjetsjenië een religieuze plechtigheid plaats, waarmee jullie huwelijk traditioneel bezegeld werd. In de daaropvolgende maanden reisde u verschillende keren heen en weer naar Brest (in Belarus) om er uw partner te ontmoeten. Hiertoe liet u op uw naam in de Russische Federatie een internationaal paspoort aanmaken, dat uitgereikt werd op 4 september 2008. In juli 2010 kwam uw partner uiteindelijk naar België om u te vervoegen. Zij was ondertussen reeds bevallen van uw kind.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst destijds hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen kende met de autoriteiten, die u ervan verdachten banden te hebben met de rebellen. Er dient echter te worden vastgesteld dat er na uw erkenning als Vluchteling nieuwe elementen in uw asioldossier zijn opgedoken waaruit blijkt dat er in uw hoofde niet langer besloten kan worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er moet in de eerste plaats op gewezen worden dat u niet aannemelijk wist te maken dat u ook vandaag nog een reëel en gegrond risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Zo moet vastgesteld worden dat er op 22 juli 2003 op uw naam een binnenlands Russisch paspoort werd uitgereikt. Uit de stempel op pagina 19 van dit paspoort blijkt bovendien dat op 4 september 2008 tevens een internationaal Russisch paspoort op uw naam werd afgeleverd. Tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal op 24 mei 2011 gaf u aan dat beide paspoorten door uw familie tegen betaling werden verkregen, maar het wel degelijk authentieke paspoorten betreft (CGVS 24/05/2011, p. 8-10). Het feit dat in 2008 door de Russische autoriteiten een internationaal paspoort op uw naam werd afgeleverd, ondermijnt ten eerste uw verklaringen als zou u bij terugkeer naar uw land van herkomst vandaag nog steeds een reëel risico op vervolging of het lijden van ernstige schade lopen. Te meer omdat u vermeldde dat u bij terugkeer

ook problemen zou riskeren met de FSB (CGVS 24/05/2011, p. 11). Het is namelijk net de FSB die de beslissingsbevoegdheid heeft inzake de uitreiking van reispassen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd. Mocht u in Tsjetsjenië opgespoord worden, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw autoriteiten u niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee u het land zou kunnen verlaten. Hierdoor wordt de ernst van de door u verklaarde vrees in hoge mate uitgehold. In ditzelfde kader moet tevens opgemerkt worden dat u stelde dat uw origineel binnenlands Russisch paspoort zich vandaag opnieuw in Tsjetsjenië bevindt om er uw huwelijk officieel te laten registreren (CGVS 24/05/2011, p. 9). Ook dit valt niet te verzoenen met de door u verklaarde vrees ten aanzien van uw autoriteiten. Uw argument als zou u geen andere keuze hebben om te bewijzen dat uw partner uw vrouw is, gaat evenmin op. U stelde wel dat u in België niet zou kunnen huwen en u hieromtrent reeds navraag gedaan had in het stadhuis. U kon merkwaardig genoeg echter niet verklaren waarom u in België niet officieel zou kunnen huwen (CGVS 24/05/2011, p. 9). Hierdoor wordt de ernst van uw vrees verder ondermijnd. Hier moet nog aan toegevoegd worden dat u bewust geprobeerd heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en bedrieglijke verklaringen af te leggen. Zo heeft u tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal in 2005 nooit melding gemaakt van het feit dat u reeds over een nieuw intern Russisch paspoort beschikte. Ook tijdens uw gehoor bij het Commissariaat-generaal op 24 mei 2011 gaf u meermaals aan dat u na uw aankomst in België geen binnenlands noch een internationaal Russisch paspoort meer hebt gehad (CGVS 24/05/2011, p. 3 en 4). Pas toen u met een kopie van uw binnenlands Russisch paspoort afgeleverd op 22 juli 2003 werd geconfronteerd, biechtte u de waarheid op. U stelde dat u uw vader in Tsjetsjenië gevraagd had dit binnenlands paspoort te regelen op het moment dat u in België in de gevangenis zat op beschuldiging van diefstal. U vreesde immers dat u problemen zou kennen indien u naar Rusland gedeporteerd zou worden (CGVS, p. 9-10). Deze argumentatie is echter niet afdoende, te meer omdat u in Tsjetsjenië reeds problemen kende met de autoriteiten (CGVS 24/05/2011, p. 11) en u uw vader hierdoor mogelijk in een gevaarlijke positie bracht. Wat betreft uw internationaal Russisch paspoort, uitgereikt op 4 september 2008, voerde u aan dat u dit paspoort nodig had om de Belarussische grens over te steken om er uw partner te ontmoeten. Met uw Belgisch vluchtelingenreispaspoort was dit immers niet mogelijk. Als reden waarom u absoluut naar Belarus wilde gaan, haalde u aan dat u daar veel kennissen had en het vanuit Tsjetsjenië gemakkelijk was om naar Belarus te reizen (CGVS 24/05/2011, p. 10-11). Deze verklaring is evenmin afdoende, daar het risico waaraan u uw familie blootstelde voor het verkrijgen van dit paspoort niet opweegt tegen de door u opgeworpen praktische overwegingen. Te meer omdat u met uw Belgisch vluchtelingenreispaspoort zonder problemen ook bijvoorbeeld naar Oekraïne kon reizen (CGVS 24/05/2011, p. 11). Hierdoor wordt de ernst van de door u verklaarde vrees nog verder aangetast. Tot slot kan nog opgemerkt worden dat er een aantal belangrijke tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw partner aangaande jullie ontmoetingen in Belarus. Zo stelde uw partner tijdens haar eerste interview bij het Commissariaat-Generaal dat ze telkens maximum 1 dag in Brest was om u er te ontmoeten (CGVS partner 1, p. 6). U verklaarde dat ze er verschillende termijnen verbleven had, meer bepaald een week of twee weken en soms zelfs langer (CGVS 24/05/2011, p. 7). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, repliceerde u dat uw partner het verkeerd gezegd had, misschien omdat ze verstrooid of zenuwachtig was aangezien het de eerste keer is dat ze van huis weg is (CGVS 24/05/2011, p. 7). Hiermee is deze tegenstrijdigheid echter niet opgeheven. Tijdens haar tweede interview vertelde uw partner plots dat ze soms verschillende nachten in Brest verbleef en 1 week het langste was dat ze er aan één stuk verbleven had (CGVS partner 2, p. 3). Zoals reeds aangehaald, zei u nochtans dat ze er soms langer dan 2 weken verbleef (CGVS 24/05/2011, p. 7). Toen uw partner op deze tegenstrijdigheid gewezen werd, reageerde ze enkel dat ze dat niet wist (CGVS partner 2, p. 3). Toen ze later nogmaals gevraagd werd naar een uitleg voor de verschillen tussen haar verklaringen en de uwe, moest ze deze schuldig blijven (CGVS partner 2, p. 4). Dit heft de tegenstrijdigheid echter niet op. Gelet op het feit dat u verklaarde uw internationaal Russisch paspoort te hebben aangevraagd in functie van jullie ontmoetingen in Belarus, waaraan omwille van bovenstaande tegenstrijdigheden geen geloof kan worden gehecht, ontstaat het vermoeden dat u vanuit België terugkeerde naar Tsjetsjenië om er uw partner op te zoeken. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou u tot op vandaag in uw land van herkomst een risico op vervolging of het lijden van ernstige schade lopen nog verder in het gedrang. Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u niet langer besloten kan worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat in het kader van de asielaanvraag van uw partner, T.(...) G.(...) (O.V. 6.703.594), besloten werd tot de

weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet meen ik dat uw vluchtelingenstatus dient ingetrokken te worden."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsmede van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stipt eerst aan dat het Commissariaat-generaal aanhaalt dat er in Tsjetsjenië nog verschillende problemen zijn op het gebied van mensenrechten en is van mening dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat zijn verklaringen volledig gelijklopend zijn met deze informatie. Hij maakte namelijk gewag van problemen omwille van het feit dat hij in 2002 niet heeft gereageerd op militaire convocaties en op oproepingen om zijn legerdienst te vervullen. Hij werd hiervoor gearresteerd, maar hij kon ontsnappen. Verzoeker herhaalt dat zijn verklaringen niet in strijd zijn met informatie uit het administratief dossier omtrent de huidige situatie in Tsjetsjenië. Hij maakte bovendien melding van vervolgingsdaden, zo stelt hij, die ten aanzien van hem persoonlijk gericht waren. Verzoeker benadrukt dat het Commissariaat-generaal zijn asielslaas als geloofwaardig heeft beschouwd en hem de hoedanigheid van vluchteling heeft toegekend. Ten tweede, wat de vaststelling van het Commissariaat-generaal betreft, waarbij gesteld wordt dat verzoeker niet zou kunnen aantonen dat hij heden nog steeds een vrees voor vervolging heeft, aangezien hij een intern en een internationaal paspoort heeft afgeleverd gekregen vanwege de Russische autoriteiten, stelt verzoeker dat hij al verschillende malen heeft aangegeven dat hij de documenten heeft gekregen omdat zijn familie hiervoor betaald heeft. Hij wenst vooreerst aan te halen dat hij in de loop van zijn asielprocedure tot twee maal toe op onrechtmatige wijze werd aangehouden en gedurende maanden in voorlopige hechtenis zat. Hij werd nadien volledig vrijgesproken van deze feiten, waardoor het gaat om een zogenaamde onwerkdadige voorlopige hechtenis. Verzoeker wijst erop dat hij de Russische Federatie ontvluchtte uit vrees er te worden aangehouden en mishandeld. Hij werd in België tot twee maal toe aangehouden voor feiten waar hij niets mee te maken heeft. Een onwerkdadige voorlopige hechtenis heeft voor iedere persoon ernstige psychologische gevolgen. Dit is meer het geval bij een kandidaat-vluchteling, die in een vreemd land terecht komt en in dezelfde situatie zit als degene die hij probeerde te ontvluchten in zijn land van herkomst. Verzoeker was volledig radeloos en hij vreesde te zullen worden teruggewezen naar de Russische Federatie. In die periode heeft hij aldus zijn vader opgebeld met de vraag om hem een intern Russisch paspoort te bezorgen. Zijn paspoort dateert van juli 2003, het moment dat verzoeker in de gevangenis zat. Verzoeker wijst erop dat het Commissariaat-generaal er niet bij stilstaat dat het bizar is dat iemand een paspoort laat aanmaken voor een andere persoon, terwijl deze laatste in België was. Hij benadrukt dat er in Tsjetsjenië een klimaat heerst van veralgemeende corruptie. Hij heeft dus zijn paspoort gekregen tegen betaling. Betreffende het internationaal paspoort, kan hetzelfde gesteld worden, aldus verzoeker. Hij heeft namelijk tegen betaling zijn internationaal paspoort gekregen. Dit blijkt onbetwistbaar uit het feit dat hij een intern paspoort heeft gekregen op het moment dat hij in België was. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal geen antwoord geeft op de vaststelling dat men in de Russische Federatie via corruptie aan allerlei documenten kan geraken. Ook de registratie van het huwelijk werd tegen betaling gedaan, zo stelt verzoeker. Verzoeker wijst er ook op dat zijn vrouw uit Tsjetsjenië is vertrokken op 17 april 2010. Verzoeker wachtte haar op in Duitsland, maar zij werden onderweg tegengehouden.

Verzoeker werd vrijgelaten, maar zijn echtgenote en kindje werden gearresteerd, werden vervolgens opgesloten in een gesloten centrum en tenslotte teruggewezen naar Polen. Pas in augustus 2010 werden ze vrijgelaten. Verzoeker was ontzettend ongerust over het lot van zijn echtgenote en kind. Daarom wilde hij absoluut een officieel document hebben waarbij zijn familieband met zijn echtgenote duidelijk zou blijken. Tenslotte stelt verzoeker dat het voor hem en zijn echtgenote het eenvoudigst was om via Belarus elkaar te zien. Met betrekking tot de tegenstrijdigheden stelt hij dat zijn echtgenote heel verward was en in het eerste interview inderdaad verkeerdelijk heeft aangegeven dat zij slechts één dag in Brest heeft verbleven. Het is zo dat ze elkaar verschillende keren hebben ontmoet, soms zelfs voor langere periodes, in Brest. Verzoeker en zijn echtgenote ontkennen dat verzoeker naar Tsjetsjenië zou zijn gereisd om zijn echtgenote te gaan ontmoeten.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. In de bestreden beslissing wordt vooreerst uiteengezet waarom de loutere Tsjetsjeense origine en herkomst op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en wordt de noodzaak van een individuele beoordeling beklemtoond. De bestreden beslissing is gestoeld op de vaststelling dat er nieuwe elementen in het dossier zijn opgedoken waaruit blijkt dat er niet langer besloten kan worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Vooreerst wijst het Commissariaat-generaal erop dat verzoeker niet aannemelijk wist te maken dat hij ook vandaag nog een reëel en gegronde risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Er werden namelijk een binnenlands Russisch paspoort en een internationaal Russisch paspoort op zijn naam afgeleverd. Het Commissariaat-generaal merkt ook op dat verzoekers origineel binnenlands Russisch paspoort zich vandaag opnieuw in Tsjetsjenië bevindt om er zijn huwelijk officieel te laten registreren, waardoor de ernst van zijn vrees verder ondermijnd wordt. Daarnaast heeft verzoeker bewust geprobeerd om de Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en bedrieglijke verklaringen af te leggen, aangezien hij dubieuze verklaringen aflegde over zijn paspoort, waardoor de ernst van zijn vrees nog verder wordt aangetast. Tot slot merkt het Commissariaat-generaal op dat er een aantal belangrijke tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen en die van zijn partner aangaande de ontmoetingen in Wit-Rusland. De commissaris-generaal besluit uit deze vaststellingen dat er niet langer kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, leidt het Commissariaat-generaal uit informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd af, dat er heden voor burgers in Tsjetsjenië geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.4. De bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus wordt ingetrokken, vermeldt dat ze haar juridische grondslag vindt in artikel 57/6, 7° van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

“De Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:

(...)

7° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die als vluchteling is erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, alsmede ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest;

(...)”

2.5. *In casu* dringt zich de vaststelling op dat het gedrag van verzoeker niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging. Zo blijkt verzoeker over een Russisch binnenlands paspoort te beschikken, dat op 22 juli 2003 werd uitgereikt (stuk 3, gehoorverslag CGVS 24/05/2011, bijlagen). Uit de stempel op pagina 19 van dit intern paspoort blijkt bovendien dat er een internationaal Russisch paspoort op verzoekers naam werd afgeleverd, meer bepaald op 4 september 2008. Uit informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt bovendien dat bij aflevering van internationale paspoorten, er altijd een controle gebeurt door de FSB (stuk 32, Landeninformatie, Document de Réponse). De vaststelling dat verzoeker een internationaal Russisch paspoort heeft verkregen, terwijl hij vermeldde dat hij bij terugkeer ook problemen zou riskeren met de FSB (stuk 3, gehoorverslag CGVS 24/05/2011, p. 11), ondergraaft zijn vrees voor vervolging.

2.6. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft. Door te benadrukken dat de commissaris-generaal zijn relaas aanvankelijk als geloofwaardig heeft beschouwd, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat zijn persoonlijke gedragingen, waaronder de verkrijging van een binnenlands en een internationaal paspoort, erop wijzen dat hij geen vervolging vreest. Verzoeker tracht het verkrijgen van deze twee documenten vervolgens te relativeren door te stellen dat hij deze documenten kon bekomen mits betaling van een vergoeding, omdat hij in die tijd in België in de gevangenis verbleef. De verkrijgingswijze van deze documenten vormt echter geen rechtvaardiging voor het feit dat verzoeker, die poneerde een vrees voor vervolging te hebben, de nodige stappen heeft gezet om zich vrijwillig te wenden tot de autoriteiten van zijn land van herkomst om een intern en internationaal paspoort te bekomen. Het feit dat verzoeker zich wilde voorbereiden op een mogelijke terugkeer naar zijn land van herkomst is niet verenigbaar met zijn vrees om er te worden *“aangehouden en mishandeld”*.

2.7. Van een asielzoeker kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot bescherming, van bij het begin van de procedure in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 205). Er werd aan verzoeker bovendien van in het begin van de procedure duidelijk gemaakt dat men naar waarheid en volledig dient te antwoorden (stuk 20, Vragenlijst, p. 12). Verzoeker heeft bewust trachten te verheimelijken dat hij over deze identiteits- en reisdocumenten beschikte aangezien hij tijdens zijn interviews nooit melding heeft gemaakt van het feit dat hij reeds over een nieuw intern Russisch paspoort beschikte en zelfs uitdrukkelijk aangaf dat hij na zijn aankomst in België geen binnenlands noch een internationaal Russisch paspoort meer heeft gehad (stuk 3, gehoorverslag CGVS 24/05/2011, p. 3-4). Dergelijke leugenachtige verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van verzoekers vrees voor vervolging.

2.8. Hoewel verzoeker in zijn verzoekschrift formeel ontkent dat hij naar Tsjetsjenië zou zijn gereisd om zijn echtgenote te ontmoeten, bevestigde hij ter terechtzitting dat hij op 17 augustus 2008 in zijn geboortedorp in Tsjetsjenië in het huwelijk is getreden. De Raad stelt vast dat een terugkeer naar het land van herkomst om op traditionele wijze in het huwelijk te treden onverenigbaar is met een vrees voor vervolging. Bovendien gaf verzoeker tijdens het gehoor aan dat zijn intern paspoort in Rusland was met het oog op de registratie van dit huwelijk (stuk 3, gehoorverslag CGVS 24/05/2011, p. 9). Los van de vaststellingen van de commissaris-generaal over de weinig geloofwaardige verklaringen over zijn internationaal paspoort en de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en diens echtgenote over hun ontmoetingen in Wit-Rusland, blijven het verkrijgen van een intern en een internationaal paspoort, het aangaan van een traditioneel huwelijk en het ondernemen van stappen om dit huwelijk te laten registreren, gedragingen die erop wijzen dat verzoeker geen vervolging vreest. Op grond van deze elementen, die door verzoeker niet worden weerlegd, kon de commissaris-generaal rechtsgeldig besluiten tot intrekking van de vluchtelingenstatus.

2.9. Verzoeker voert geen middelen aan betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande zijn asielrelaas, toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofd zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert geen gegevens aan die een ander licht werpen op de beoordeling van de commissaris-generaal van de actuele situatie in Tsjetsjenië in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.10. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen onzorgvuldigheid aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN